

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ - ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Τίτλος: "Σκιές της Μνήμης"

Σκηνή 1: "Το Πριν"

(Σκηνή σε ένα μικρό, ήσυχο σπίτι στην Πολωνία. Η οικογένεια Μπράουν, Εβραίοι, περνάει τις τελευταίες στιγμές της ήσυχης καθημερινότητάς της πριν την καταστροφή. Ο Πατέρας, ο Μάθιου, η Μητέρα, η Ρεβέκα, και τα δύο παιδιά, ο Ντάνιελ και η Ελίζα, κάθονται γύρω από το τραπέζι για δείπνο. Η ατμόσφαιρα είναι ζεστή και οικεία.)

Μάθιου: (με χαμόγελο) Κοίτα, η Ελίζα φτιάχνει το φαγητό καλύτερα από τη μητέρα της ήδη.

Ρεβέκα: (γελάει) Να το δούμε και αυτό, Μάθιου. Μην παρασυρθείς από τα χαμόγελα.

Ελίζα: (αθώα, μιλώντας με ενθουσιασμό) Θα φτιάξω μία σούπα με πατάτες, όπως η γιαγιά! Είναι η καλύτερη!

Ντάνιελ: (σκεπτικός, κοιτάζει έξω από το παράθυρο) Οι φήμες λένε ότι τα πράγματα είναι πιο δύσκολα έξω. Ο πόλεμος πλησιάζει.

Μάθιου: (με σταθερή φωνή) Ο πόλεμος είναι μακριά. Εμείς εδώ είμαστε ασφαλείς. Αυτές οι φήμες δεν είναι τίποτα.

Ρεβέκα: (κοιτάζει τον Μάθιου, ανήσυχη) Μα οι ειδήσεις από τη Γερμανία δεν είναι καλές. Οι Εβραίοι καταδιώκονται παντού.

Μάθιου: (παρηγορητικά) Δεν θα μας φτάσουν. Εμείς εδώ, στον τόπο μας, δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε. Η πίστη μας είναι ισχυρή.

(Η οικογένεια συνεχίζει να συζητά, αλλά υπάρχει μια αίσθηση ανησυχίας στον αέρα. Σιγά σιγά, τα φώτα χαμηλώνουν.)

Σκηνή 2: "Η Καταιγίδα"

(Σκηνή σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Το φόντο είναι σκοτεινό και αδιάφορο, με φασαρία και φωνές κρατουμένων που ακούγονται μακριά. Η σκηνή φωτίζεται από απότομα φλας φωτός, που τονίζουν την αίσθηση του τρόμου και της αβεβαιότητας. Ο Μάθιου, η Ρεβέκα, ο Ντάνιελ και η Ελίζα είναι χωρισμένοι από την αρχή, αλλά τώρα συναντιούνται ξανά στο στρατόπεδο.)

Μάθιου: (κοιτάζοντας γύρω του, ανήσυχος) Πώς βρεθήκαμε εδώ; Τι γίνεται με τους υπόλοιπους;

Ρεβέκα: (δυναμικά, με κλάματα) Ο Θεός, Μάθιου, δεν ακούει τις προσευχές μας; Τι αμαρτίες κάναμε για να βρεθούμε σε αυτόν τον τόπο;

Ντάνιελ: (σκεπτικός, με φόβο) Ελπίζω οι άνθρωποι να έρθουν να μας σώσουν. Κάπου υπάρχει ελπίδα, έτσι δεν είναι;

Ελίζα: (με αθωότητα και τρόμο στα μάτια) Θα γυρίσουμε σπίτι, έτσι; Όλα αυτά δεν είναι πραγματικά, σωστά; Όλα αυτά θα περάσουν, έτσι;

Μάθιου: (συγκρατημένα, κοιτάζοντας την οικογένειά του με απογοήτευση) Δεν ξέρω αν υπάρχει δρόμος πίσω, Ελίζα. Δεν ξέρω αν έχουμε την τύχη να ζήσουμε.

(Οι φρουροί περνούν, κραυγάζοντας εντολές. Οι κρατούμενοι στέκονται ακίνητοι, φοβισμένοι.)

Σκηνή 3: "Η Απώλεια"

(Πέρασαν μέρες. Η κατάσταση έχει χειροτερέψει. Η οικογένεια βρίσκεται σε χωριστούς χώρους στο στρατόπεδο. Ο Ντάνιελ και η Ελίζα προσπαθούν να βρουν ο ένας τον άλλο, αλλά οι φρουροί τους εμποδίζουν. Η σκηνή φωτίζεται με έντονα κόκκινα φώτα, υπογραμμίζοντας την ένταση και την απελπισία.)

Ντάνιελ: (σε κλάματα, απευθυνόμενος στους άλλους κρατούμενους) Δεν μπορώ να τη βρω, δεν μπορώ να βρω την Ελίζα! Που είναι;

Ρεβέκα: (είναι μπροστά του, αδύναμη και εξαντλημένη) Είχα την ίδια ελπίδα, παιδί μου... Αλλά δεν υπάρχει πια χρόνος. Δεν υπάρχει πια μέλλον για εμάς.

Μάθιου: (ξεσπώντας σε λύπηση) Είμαστε απλώς σκιές του παρελθόντος. Η ζωή μας, οι όνειρά μας... όλα χάθηκαν.

(Μια κραυγή ακούγεται από το βάθος, η Ελίζα είναι προφανώς σε κίνδυνο. Ο Ντάνιελ τρέχει προς αυτήν, αλλά οι φρουροί τον εμποδίζουν.)

Σκηνή 4: "Η Μνήμη της Αντίστασης"

(Η σκηνή μεταφέρεται πολλά χρόνια μετά τον πόλεμο. Ένας ηλικιωμένος άντρας, ο Ντάνιελ, μιλά σε μια μικρή ομάδα νέων στο στρατόπεδο, το οποίο τώρα λειτουργεί ως μνημείο. Το κοινό παρακολουθεί σιωπηλά.)

Ντάνιελ: (με βαθιά συγκίνηση) Η μνήμη των ανθρώπων που χάθηκαν, η μνήμη της οικογένειάς μου, δεν πρέπει να σβήσει ποτέ. Εμείς, οι επιζώντες, έχουμε τη μεγάλη ευθύνη να τους θυμόμαστε, να λέμε την αλήθεια και να κρατάμε τη μνήμη τους ζωντανή.

(Μια σιωπή επικρατεί. Ο Ντάνιελ κοιτάζει στον ουρανό, φανερά συγκινημένος.)

Ντάνιελ: (υποστηρικτικά) Το Ολοκαύτωμα δεν είναι μόνο ένα παρελθόν, είναι και ένα μάθημα για το μέλλον. Να μην επιτρέψουμε ποτέ ξανά να επαναληφθεί.

(Η σκηνή τελειώνει με τη φωτογραφία του Ντάνιελ να συνδυάζεται με φωτογραφίες άλλων θυμάτων, των οποίων οι ιστορίες δεν πρέπει ποτέ να ξεχαστούν.)

Τέλος.

Τίτλος: "Σκιές της Μνήμης"

Σκηνή 1: "Η Γαλήνη του Παρελθόντος"

(Ένα μικρό χωριό στην Πολωνία, το 1939. Το σπίτι της οικογένειας Μπράουν είναι ήσυχο και ζεστό. Ο πατέρας, ο Μάθιου, η μητέρα, η Ρεβέκα, και τα δύο παιδιά τους, ο Ντάνιελ και η Ελίζα, καθισμένοι γύρω από το τραπέζι σε μια οικογενειακή βραδιά. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη από γέλια και συζητήσεις.)

Μάθιου: (χαμογελώντας και σηκώνοντας το ποτήρι του) Στην οικογένεια, που πάντα θα είναι το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο!

Ρεβέκα: (συγκινημένη, με βλέμμα γεμάτο αγάπη) Στην υγεία μας και στις χαρές που φέρνει η ζωή. Ελπίζω να διαρκέσουν για πάντα.

Ντάνιελ: (σκύβει το κεφάλι, κοιτάζοντας το τραπέζι) Μου φαίνεται πως τα πράγματα δεν είναι τόσο ήρεμα έξω. Η Γερμανία... έχω ακούσει τρομακτικά πράγματα.

Ρεβέκα: (με ανησυχία) Οι φήμες είναι επικίνδυνες, Ντάνιελ. Πρέπει να κρατάς την ψυχραιμία σου. Εμείς εδώ είμαστε ασφαλείς, δεν χρειάζεται να φοβόμαστε.

Μάθιου: (παρηγορητικά, κοιτάζοντας τον γιο του) Εσύ μιλάς με τη φωνή του λαού, αλλά η αλήθεια είναι πως εμείς, εδώ, έχουμε τα πάντα. Εδώ, στον τόπο μας, δεν θα φτάσουν ποτέ.

Ελίζα: (συνεχίζοντας να τρώει με χαρά) Να μην ανησυχούμε, δεν είναι;

Μάθιου: (χαμογελάει και χαϊδεύει την κόρη του) Όχι, αγάπη μου, εμείς θα είμαστε πάντα εδώ, κοντά ο ένας στον άλλο.

(Η οικογένεια συνεχίζει να συζητά, αλλά υπάρχει μια αίσθηση σιωπηλής ανησυχίας στο δωμάτιο. Τα φώτα σβήνουν αργά.)

Σκηνή 2: "Η Μάχη για την Επιβίωση"

(Στρατόπεδο συγκέντρωσης. Η σκηνή ξεκινά με σκοτεινό, αποπνικτικό φόντο. Τα φώτα είναι πολύ χαμηλά και το σκηνικό αποπνέει φόβο και απελπισία. Η οικογένεια Μπράουν είναι χωρισμένη και προσπαθεί να βρει ο ένας τον άλλο. Ο Μάθιου και η Ρεβέκα στέκονται δίπλα σε μια βρώμικη σκηνή, ενώ ο Ντάνιελ και η Ελίζα περπατούν προσπαθώντας να συναντηθούν, αλλά εμποδίζονται από τους φρουρούς.)

Μάθιου: (σε έντονο ψίθυρο, κοιτάζοντας γύρω του) Αυτή είναι η κόλαση. Δεν ξέρω πώς μπορούμε να αντέξουμε αυτό το μέρος. Δεν ξέρω πώς να προστατέψω την οικογένειά μου.

Ρεβέκα: (συγκλονισμένη, με δάκρυα στα μάτια) Μάθιου... δεν έχουμε καμία ελπίδα. Ξέρω πως ελπίζαμε, αλλά αυτή η ελπίδα έχει σβήσει. Το μόνο που μας μένει είναι να προσπαθήσουμε να ζήσουμε... όσο μπορούμε.

Μάθιου: (κοιτάζοντας την, γεμάτος απόγνωση) Αν δεν έχουμε πια ελπίδα, τότε τι κάνουμε εδώ; Πώς θα προχωρήσουμε; Πώς θα αντέξουμε το επόμενο λεπτό;

(Ο Ντάνιελ και η Ελίζα περπατούν χωριστά, προσπαθώντας να βρουν ο ένας τον άλλο. Οι φρουροί τους παρακολουθούν στενά και τους απειλούν με βία.)

Ντάνιελ: (σε έντονη φωνή, ψιθυρίζοντας) Ελίζα, που είσαι; Μην ανησυχείς, θα σε βρω!

Ελίζα: (δείχνοντας εξαιρετικά ανήσυχη, κρατώντας το χέρι της) Ντάνιελ, είμαι εδώ! Είμαι ζωντανή, είμαι καλά!

(Οι δύο αδέρφια τρέχουν ο ένας προς τον άλλο, αλλά οι φρουροί τους εμποδίζουν. Η σκηνή φωτίζεται από έναν έντονο, κόκκινο φωτισμό που εντείνει την αίσθηση του τρόμου και της καταπίεσης.)

Σκηνή 3: "Η Απώλεια και η Υπομονή"

(Οι μήνες περνούν. Η σκηνή τώρα είναι στο στρατόπεδο εργασίας, όπου οι κρατούμενοι δουλεύουν ακατάπαυστα. Ο Μάθιους και η Ρεβέκα στέκονται μαζί σε μια γωνία, εξαντλημένοι, με την ελπίδα να βρουν τα παιδιά τους. Η ατμόσφαιρα είναι βουβή και γεμάτη απόγνωση.)

Ρεβέκα: (κλαίγοντας σιωπηλά) Δεν τους βλέπω πια. Δεν ξέρω αν τους ξαναδώ ποτέ. Η Ελίζα... ο Ντάνιελ... πόσο ακόμα μπορούμε να αντέξουμε;

Μάθιους: (με θλίψη αλλά και δύναμη στα λόγια του) Πρέπει να το αντέξουμε. Εμείς οι Εβραίοι είμαστε πιο δυνατοί από όσο νομίζουν. Πρέπει να το αντέξουμε, γιατί είναι η μόνη επιλογή.

Ρεβέκα: (σφιχτά κρατώντας το χέρι του Μάθιους) Πώς μπορείς να λες τέτοια πράγματα; Όταν βλέπω τους ανθρώπους γύρω μου να καταρρέουν, να χάνονται, πώς να συνεχίσω να ελπίζω;

Μάθιους: (συγκρατημένα, κοιτάζοντας τη γυναίκα του με απελπισία) Δεν είναι μόνο η ελπίδα που πρέπει να κρατήσουμε ζωντανή. Είναι η μνήμη τους. Η μνήμη των αγαπημένων μας που πρέπει να συνεχίσει να ζει μέσα από εμάς. Δεν μπορούμε να το αφήσουμε να ξεχαστεί.

(Ο ήχος των φρουρών πλησιάζει, και οι κρατούμενοι σπεύδουν να επιστρέψουν στις δουλειές τους. Η σκηνή είναι γεμάτη από θλίψη, σιωπή και εξαντλημένες ψυχές.)

Σκηνή 4: "Η Μάχη για την Ελπίδα"

(Μια νέα ημέρα. Ο Μάθιους και η Ρεβέκα συναντιούνται με έναν άλλον κρατούμενο, τον Ισαάκ, ο οποίος τους λέει πως υπάρχει ελπίδα για την απόδραση. Ο Ισαάκ μοιράζεται μαζί τους το σχέδιο για τη διαφυγή.)

Ισαάκ: (σε ψιθυριστό τόνο) Αν θέλουμε να επιβιώσουμε, πρέπει να δράσουμε τώρα. Δεν έχουμε χρόνο. Έχω ακούσει για ένα σημείο στο στρατόπεδο, όπου αν καταφέρουμε να φτάσουμε εκεί, υπάρχει μια μικρή πιθανότητα να γλιτώσουμε.

Μάθιους: (με επιφυλακτικότητα) Πως μπορούμε να εμπιστευτούμε τις φήμες; Δεν ξέρουμε ποιον να πιστέψουμε. Και πώς να βρούμε τα παιδιά μας; Που είναι η Ελίζα; Που είναι ο Ντάνιελ;

Ισαάκ: (αγχωμένος αλλά αποφασισμένος) Αν θέλουμε να ζήσουμε, πρέπει να προσπαθήσουμε. Αλλά να θυμάστε, δεν μπορούμε να το κάνουμε μόνοι. Χρειάζεται να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον. Αυτό είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε τώρα.

(Η σκηνή γεμίζει με μια αίσθηση έντασης, αλλά και μικρής ελπίδας για τη συνέχεια. Οι κρατούμενοι ετοιμάζονται για τη μεγάλη απόδραση.)

Σκηνή 5: "Η Απελπισία και η Αντίσταση"

(Η σκηνή μεταφέρεται στη μετάβαση της οικογένειας Μπράουν μετά από τη φρίκη του στρατοπέδου. Η αναγνώριση της απώλειας είναι εμφανής, αλλά παράλληλα και η συνειδητοποίηση ότι δεν πρέπει να ξεχάσουν ποτέ το παρελθόν τους. Οι επιζώντες συναντιούνται μετά τον πόλεμο, σε ένα μνημείο για τα θύματα του Ολοκαυτώματος.)

Ντάνιελ: (στην ομιλία του προς τους νέους) Το Ολοκαύτωμα δεν ήταν απλώς μια στιγμή στο παρελθόν. Είναι μια προειδοποίηση για όλους μας. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε την τραγωδία που συνέβη. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε εκείνους που χάθηκαν και να μην αφήσουμε την ιστορία τους να σβήσει.

Ντάνιελ: (συγκινημένος) Η μνήμη είναι το μόνο που μας μένει. Δεν μπορούμε να τους φέρουμε πίσω, αλλά μπορούμε να τους τιμούμε καθημερινά, με την πράξη μας και τη ζωή μας.

(Οι άλλοι επιζώντες στέκονται δίπλα του, συμφωνώντας σιωπηλά. Η σκηνή κλείνει με μια εικόνα της οικογένειας Μπράουν να στέκεται μπροστά από το μνημείο, έχοντας αφήσει πίσω τους το παρελθόν, αλλά κρατώντας τη μνήμη ζωντανή.)

Τέλος.